

Dominion

HOST

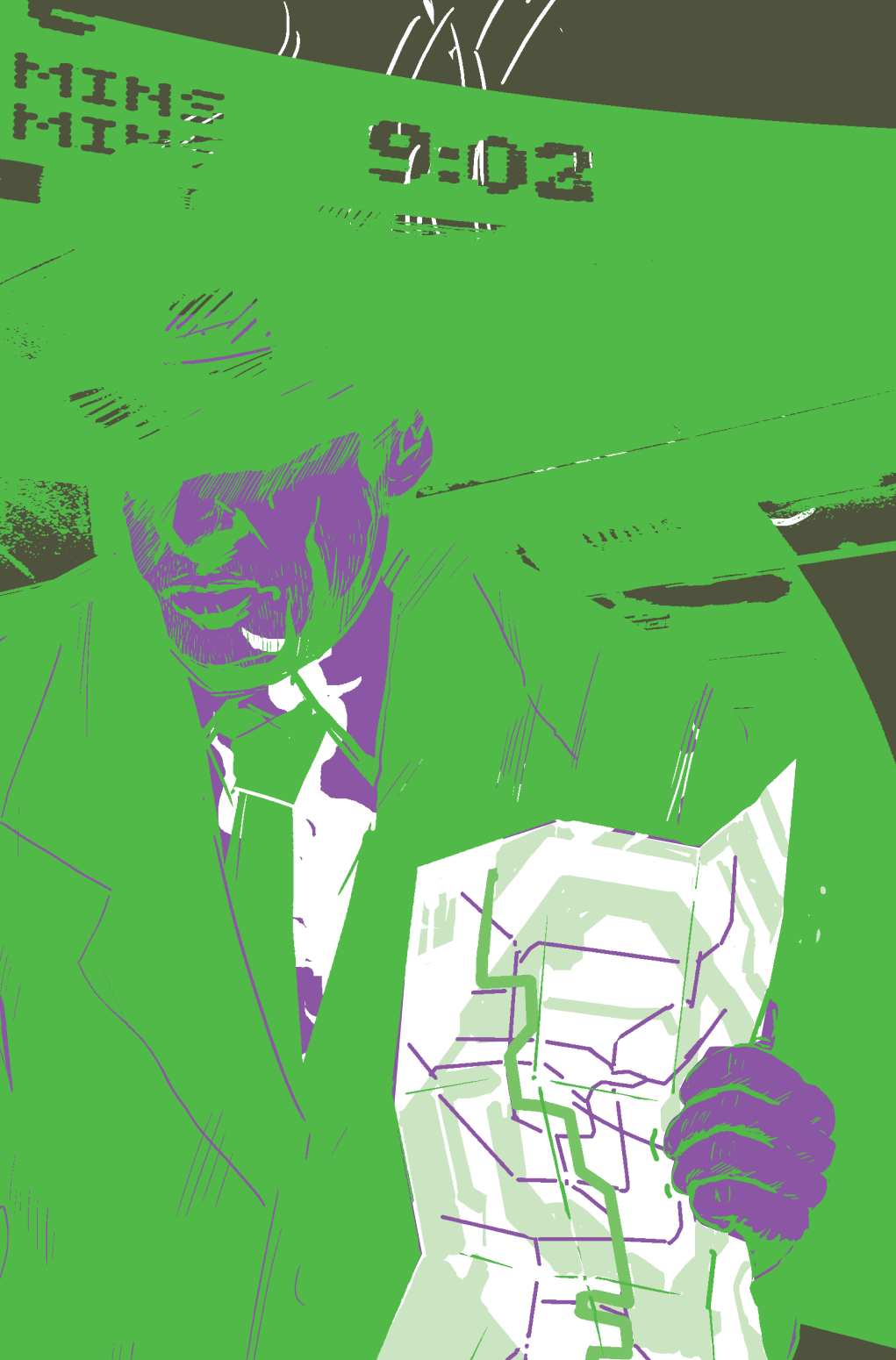
Peter Melear

SPARKY
NO. 2
2

Peter McLean
Dominion

MINE
MINE

9:02

Peter McLean

Dívčí mý

SPÁLENÝ MUŽ 2

Peter McLean

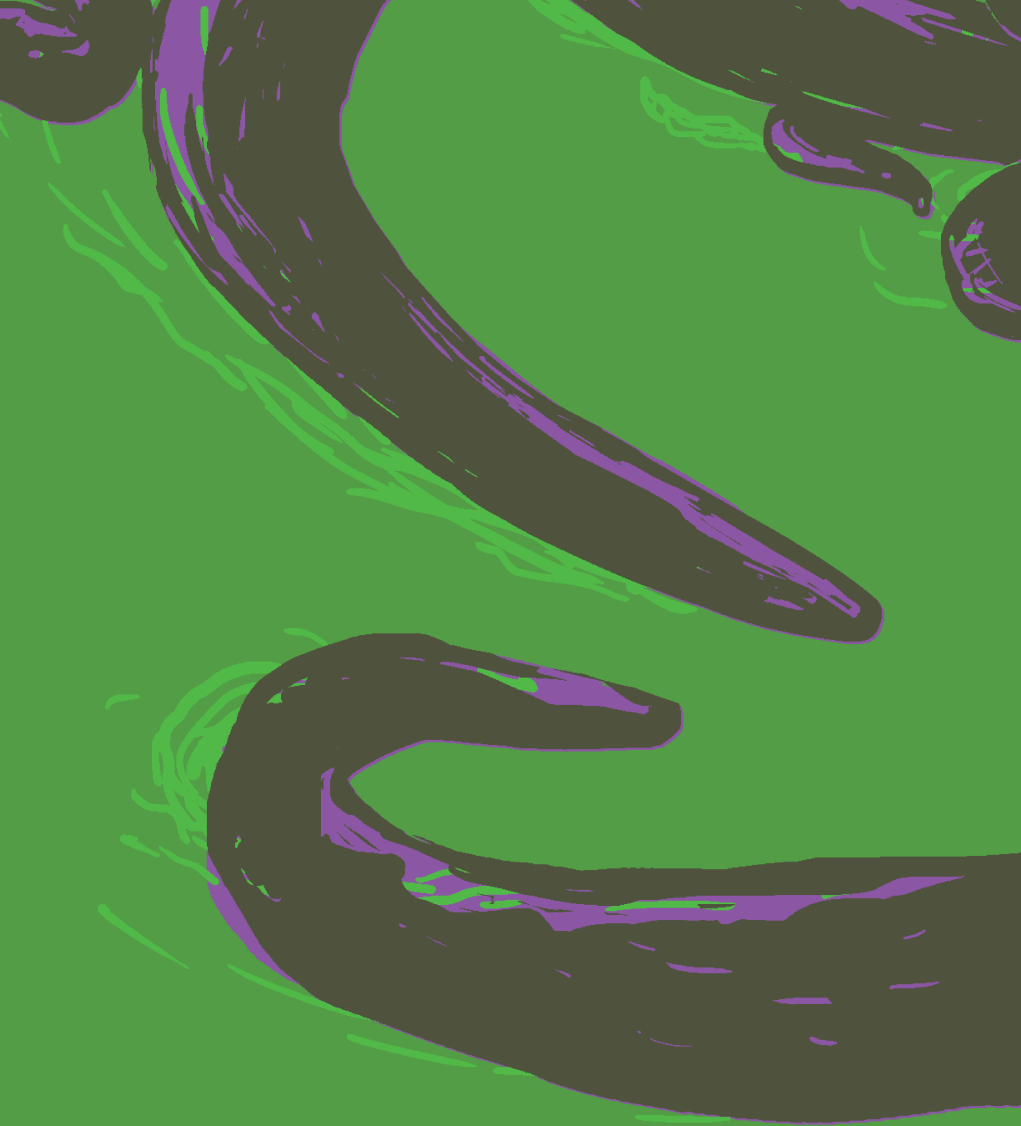
Dívčí mý

SPÁLENÝ
MUŽ
2

noir

BRNO 2018

Copyright © Peter McLean 2016

Originally published in the English language

by Angry Robot Books, an imprint of Watkins Media
Limited, under the title: DOMINION

Cover illustration © Ivana Šáteková, Braňo Matis

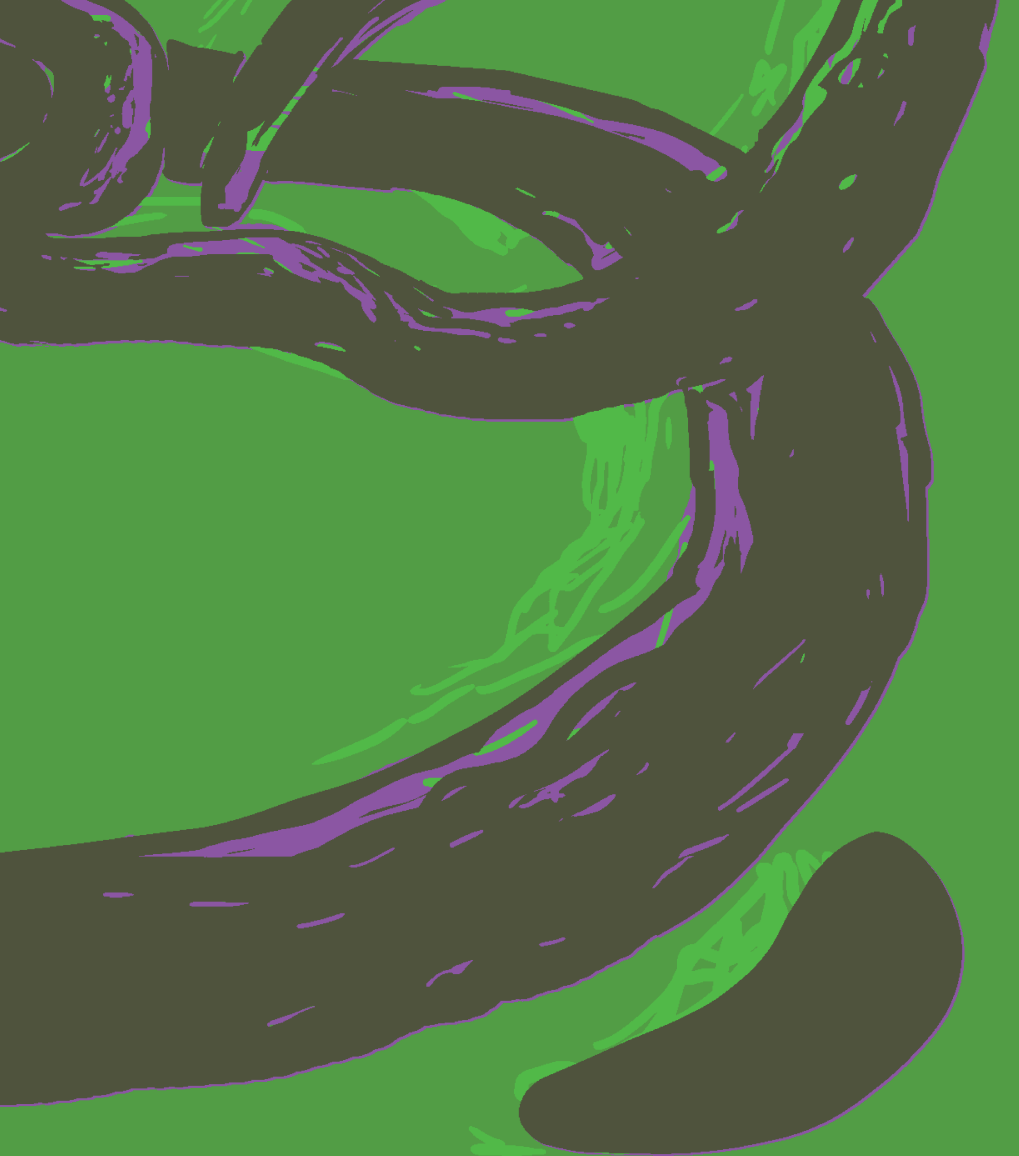
Translation © Michaela Šprtová Macková, 2018

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-417-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-418-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-419-4 (Formát MobiPocket)

Věnováno Diane,
Aes Sedai ze Zeleného Ajahu,
přestože o tom neví.

Kapitola I

Gnómové tomu říkali Hnilobák — a já začínal chápat proč. Přehodil jsem nohy přes zábradlí a chvíli tam nervózně visel, zatímco jsem se chodidly snažil najít pevný bod na drolicí se betonové římse pode mnou.

„Pojďme,“ sykl gnóm.

Pustil jsem se rezavého kovu a přesunul se doleva. Strašidelný podzemní průvan mi hučel v uších. Dole byla tma jak v prdeli a my viděli jen díky slabému světlu gnómovy baterky. Tunelem někde nad námi projel vlak. Na chvíli jsem se zastavil a počkal, až vibrace ustanou. Až pak jsem se odvážil znovu pohnout. Na druhé straně římsy byl jen strmý spád. V té tmě jsem nedokázal poznat, jak je hluboký. Možná metr, nebo taky patnáct. Připlácl jsem se k vlhké zdi a úkrokem se sunul za gnómem. Něco tam nepěkně smrdělo a já jen doufal, že to nejsem já.

Gnóm se ke mně otočil. Paprsek světla divoce proťal prázdný prostor a já zahlédl chátrající konstrukci rozpadlého můstku pokrytého rzi a visícího na svazku starých nahnilých kabelů a na rozedrané izolaci. Viděl jsem, že ten spád má tak šest metrů, což bylo asi o pět víc, než by mi bylo milé.

Seber se, Done, přikázal jsem si.

„Už jdu, už jdu,“ řekl jsem gnómovi a přál si, aby to světlo chvíli držel v klidu.

„Jste skoro na konci,“ oznámil mi gnóm.

Znovu se prudce otočil a posvítil na šedé kovové dveře na konci římsy. Zdálo se, že právě tam v té zdi byl můstek kdysi uchycen. Úkrokem jsem se sunul dál, jak nejrychleji to šlo, zběsile se mrkáním pokoušel dostat prach z očí a usilovně jsem se snažil nad ničím nepřemýšlet. Zejména nad pádem na pokroucený zrezavělý kov. Šlo mi to přesně tak mizerně, jak byste čekali, a musím přiznat, že než se gnóмова ruka s drápy dotkla kliky, tak jsem se málem podělal. Slyšel jsem, jak se nahoře blíží další vlak. Zrezivělé pan-ty zaskřípaly a dveře se otevřely. Gnóm jimi rychle prošel. Asi jsem do něj i strčil, protože jsem se rychle snažil prodrat dovnitř a zoufale se přitom držel futer. Vlak projížděl přímo nad námi a ze stropu na mě padaly kousky rozkládajícího se betonu.

„Zatraceně,“ zamumlal jsem.

Gnóm chvilku šmátral kolem a pak konečně rozsvítil. Teda ne tak úplně. Cestu nám teď osvětlovalo mdlé, jako chcanky žluté světlo ze zadrátovaných žárovek, které lemovaly zdi v rozestupu šesti metrů. Gnóm se ke mně otočil.

„Víte, popisovali vás jako poněkud většího hrdinu,“ pronesl.

„Sakra. Kdo mě tak popsal?“

Nejsem žádný hrdina. Ani omylem. A ta věc přede mnou taky nebyla zrovna typickým představitelem gnóma. Alespoň ne podle mých představ. Vypadal jako kříženec komby a obrovského plešatého rypoše. Pokud by teda rypoši dorůstali jednoho a půl metru a oblé-

kali se do starých vytahaných riflí a špinavých červených mikin. Jeho hlava byla na můj vkus až moc špičatá. Měl velké kulaté oči a velký čumák. Vousky mu sice nerostly, ale měl jsem pocit, že by měly růst, víte? Vypadal směšně. Přesně na hranici roztomilosti a ošklivosti. Zhasl baterku a lopatkovité ruce s drápy strčil do kapes mikiny.

„To mám z toho, že prostě předpokládám,“ pravil. „Máma mi vždycky říkala: ‚Své dcery jsem nevychovala tak, aby cokoli předpokládaly.‘ Ale já to stejně dělám – jsem taková.“

„Ty seš žena?“ zeptal jsem se překvapeně, přestože to bylo docela neslušné.

„Ano,“ řekl. Teda řekla. A překvapeně zamrkala. „Proč? Ty ne?“

„No,“ odpověděl jsem, „ne.“

„Jistěže nejsi,“ podotkla. „Vidíš, zase. Když se seznámím s něčím novým, rovnou předpokládám, že je to žena.“

„No, tak já nejsem,“ poznamenal jsem. „A nejsem něco, ale někdo.“

„Jistěže nejsi,“ zopakovala znovu gnómka. „Zatím jsem o tobě uvažovala jako o ‚tom‘.“

„Tak to nedělej,“ napomenul jsem ji. Ačkoli jsem musel přiznat, že sám jsem dělal úplně totéž. „Hele, je to ještě daleko?“

„Ano,“ odpověděla.

S povzdechem jsem si prohrábl vlasy a vytřepal z nich kousky betonu. Byly vlhké a houbovitě. Čichl jsem si k prstům. Ten rozmočený beton strašlivě smrděl.

„Ježíši,“ zamumlal jsem.

„To je kvůli Hnilobákovi,“ podotkla. „Tady jsme teprve na kraji. Dole je to mnohem horší. Uvidíš.“

„Nemůžu se dočkat.“

Gnómka mě vedla úzkou chodbou. Po stropě se táhly dráty obalené pavučinami, pod nohama nám čvachtaly kaluže stojaté vody a zdi byly, pro mě zcela nepochopitelně, počmárané graffiti. Odhodlanost mladistvých londýnských delikventů mě opravdu udivila. Jak se, sakra, ti malí bastardi dostali až sem? Chodba končila dalšími zrezivělými dveřmi. Gnómka je otevřela jedním ze svých mnoha cinkajících klíčů. Za dveřmi se nacházela jen jediná zadrátovaná žárovka a kruhová římsa kolem otvoru v podlaze. Strop šachty se nacházel jen kousek nad mou hlavou, opět z hrubého betonu. Pak už tam byl jen obloukový vršek železného žebříku, který byl zasazen do jámy a vedl do temnoty dolů. Dřepl jsem si a opatrně žebřík prozkoumal. Prsty jsem odloupl kus rzi a nechal ji spadnout do tmy. Nevypadalo to zrovna pevně.

„To myslíš vážně?“ zeptal jsem se.

Gnómka přikývla. „Naprosto vážně, ty hrdino.“

„Až po tobě,“ prohlásil jsem.

„Pokud chceš lézt potmě,“ podotkla. „Čekala bych, že budeš chtít posvítit.“

Ztěžka jsem polkl. Měla pravdu.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Jdeme na to.“

Opatrně jsem stoupl na žebřík. Zaskřípal, ale zdálo se, že mě udrží. Zhluboka jsem se nadechl a přenesl na něj celou svou váhu. Pro případ, že by něco povolilo a já spadl, jsem byl připraven zády se zapřít o zeď. Pomalu jsem lezl dolů. Gnómka mi svítila do šachty baterkou, takže jsem viděl aspoň na příčky pod sebou.

Když jsem konečně stoupl do kaluže na dně šachty, docela mě to překvapilo.

„Jsem dole,“ zavolal jsem nahoru.

„Tak uхни,“ zněla odpověď.

Ustoupil jsem stranou a ocitl se v totální tmě. Gnómka šplhala dolů. Pohybovala se rychle, ale i tak jsem tam dole byl bez světla na můj vkus až moc dlouho. Slepý jak myš. Slyšel jsem, jak nedaleko ode mě šramotí krysy. Teda upřímně jsem *doufal*, že to jsou jen krysy. Tady dole se mohli naprosto libovolně pohybovat noční tvorové a zrovna tady jsem se s nimi nechtěl potkat.

Noční tvorové jsou odporné bytosti a londýnské tunely jsou jimi doslova zamořené. Představte si ali-gátora na zadních s dlouhými ostrými drápy a strašnou spoustou zubů, který se dobře skrývá ve stínech, a dokonce kolem sebe vytváří temnotu. Nevíte o něm, dokud není pozdě. Rádi znásilňují a zabíjejí lidi. Je jim jedno, jakého jste pohlaví a v jakém pořadí to provedou. Ne, rozhodně jsem tady sám ve tmě nechtěl narazit na nočního tvora.

Konečně se vedle mě ozvalo tápnutí gnómčiných špinavých tenisek. S ní se zase objevilo světlo. Aby mohla šplhat, držela baterku v zubech. V ostrých, dovnitř zahnutých zubech, které vypadaly hrozně silně.

„Jsme skoro na spodku moderních pater,“ oznámila mi a sundala si kapuci, jako by se začala cítit doma.

S úlevou jsem přikývl. „Fajn.“

„Odtud půjdeme dolů do starých tunelů.“

„Hm,“ pronesl jsem. „Skvělý. To zní jako zábava.“

Jak jistě víte, Londýn je dost staré město. Velice staré. Následoval jsem gnómku po řadě točitých

betonových schodů a pak zpátky směrem, z něhož jsme asi přišli. Rozpadající se konstrukce mostku nyní zlověstně visela nad našimi hlavami. Sešli jsme ještě po několika dalších schodech, tentokrát cihlových, po kterých tekla voda, a pak jsme vstoupili do dlouhého klenutého tunelu. Ať už jsme byli kdekoli, vypadalo to tam viktoriánsky. Začal jsem přemýšlet nad tím, jak dlouho baterka vydrží svítit. Pokud by světlo zhaslo, asi bych se zbláznil.

Kráčel jsem za gnómkou. Sledoval jsem její tenisky čeřící vodu v zatuchlých loužích a houpavou záři baterky. Držel jsem se blíž, než jsem chtěl. Zíral jsem na temeno gnómciny vráscité bezvlasé hlavy.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal jsem se po chvíli.

Ve skutečnosti mě to nezajímalo, ale musel jsem říct aspoň něco. Očekával jsem dlouhé a zajímavé gnómské jméno se spoustou apostrofů.

„Janice,“ odpověděla.

„Aha,“ řekl jsem zklamaně. „Já jsem Don Drake.“

„Já vím,“ odvětila a ukončila tak konverzaci na dalších deset minut. Docela zklamání.

Konečně jsme se zastavili v místě, kde rozpadající se viktoriánské cihlové zdi tunelu přecházely v nahrubo opracovaný velký oblouk. Za ním byl další tunel, který klesal směrem dolů a vypadal skoro jako přírodní. Janice do něj vkročila a otočila se. Odhalila své velké silné zuby — předpokládám, že mělo jít o úsměv. Pokud měl být povzbudivý, moc se jí to nepovedlo.

„Jsme doma,“ pronesla.

Následoval jsem ji skrz oblouk a ramenem jsem zavídal o cihlovou zeď. Při kontaktu s mým kabátem se cihla vyboulila a rozpadla. Odporný chomáč hmoty,

co z ní zbyl, se oddělil ode zdi a stekl mi po rukávu. Smrdělo to jako měsíc staré maso zapomenuté někde ve vlhku. Obrátil se mi žaludek a rychle jsem to ze sebe setřásl.

„Zhoršuje se to, že jo?“ ujistil jsem se.

„Vždyť jsem ti to říkala. Dávej pozor, čeho se dotýkáš.“

„Takže ten váš Hnilobák už tu byl?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, tohle ještě není tak zlé. Poznáš to, až se octneš někde, kde skutečně byl. Tady tohle je jen... okraj jeho působnosti, řekla bych. Ty jsi čaroděj, ty bys to měl vědět.“

Už už jsem jí chtěl říct, že nejsem žádnéj zatracenej čaroděj, ale v tu chvíli mi to připadalo jako příliš složité na vysvětlování. Koneckonců, jsem mág. Přesněji diabolista.

„Vidělas ho někdy?“ dotazoval jsem se dál. „Myslím toho Hnilobáka.“

„Ne,“ odpověděla. „Ale Alice ano. Pojdme, seznámím vás.“

Vedla mě dolů do jakési oválné komnaty s nízkým stropem, z níž vycházely další tunely. Některé stoupaly nahoru, jiné pokračovaly dolů. Všechny vypadaly nepřívětivě, jako nory. Byl tu jakýsi nábytek — kamenný stůl vyrůstající ze země jako přírodní stolová hora, s lavicemi kolem, taktéž spojenými s podlahou. To ale muselo stát tesání, napadlo mě. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, že dohlédnu podstatně dál, než dosahovalo světlo baterky.

„Já vidím,“ řekl jsem.

„Skvělé,“ poznamenala gnómka a vypnula baterku. „Baterie jsou drahé.“

Jakmile zhasla, viděl jsem, jak zdi tunelů nebo nor, či co to bylo, vyzařují vlastní narůžovělé světlo. Pohlédl jsem na Janiciny velké ruce s dlouhými drápy a vzpomněl si na zvířata, která si vyhrabávají nory a vylučují bioluminiscentní sekret. A tak jsem vlastně ani radši nechtěl vědět, co přesně vydává to světlo. Každopádně jsem za ně byl vděčný.

„Takže,“ pronesl jsem po chvíli. „Chtělas mě seznámit s tou Alice.“

„Jo,“ kývla Janice a nervózně přešlápla. „Viš, ohledně Alice... Viděla Hnilobáka, jak už jsem říkala. A on ji. Jen zdálky, samozřejmě, a ona utíkala jak splašená co nejdál od něj, ale...“

„Ale?“

„No, viděls, co Hnilobák provedl s chodbami.“

„Aha,“ řekl jsem. Začal jsem mít nepěkný pocit, že vím, kam tím míří.

„Chudák Alice,“ řekla Janice. „Zkus moc nezírat, jo?“

Alice seděla o samotě v malé komnatě a poslední, co jsem chtěl, bylo na ni zírat. Choulila se na podivné římsovitě posteli, jakoby vytesané přímo do zdi nory. Její nahé tělo z půlky halila tenká přikrývka. Očividně byla mrtvá, její tělo už v poměrně pokročilém stadiu rozkladu. Neskutečně to tam smrdělo.

„Ahoj, Alice,“ pozdravila Janice.

Hnijící mrtvola zvedla hlavu a chabě se usmála. „Ahoj, Jan.“

„Ježíši,“ zašeptal jsem.

Nechápal jsem, jak ta ubohá malá věc ještě může žít. Její kůže byla skvrnitá a zelenomodrá, na některých místech měla černé hnijící rány, z jiných vytékal hnis a sem tam trhlinami v mase prosvítaly kosti.

„Tohle je Don. Přišel nám pomoci,“ řekla Janice.
„Vyprávěj mu o Hnilobákovi.“

Alice na mě upřela své obrovské bílé slepé oči. Vytékala z nich páchnoucí mléčná tekutina a stékala jí po tvářích.

Zachichotala se.

Kapitola 2

Možná bych mohl trošku zvolnit... Jmenuji se Don Drake. Zabil jsem pětileté dítě, ale odpustil mi skutečný anděl. Ne, nejsem blázen, jsem diabolista. I když ano, uznávám, občas je mezi tím jen velmi malý rozdíl.

Každopádně se to všechno stalo loni. Ted' bylo nedělní jarní ráno a já se nacházel v prokletém divokém jižním Londýně. S klientem. Naproti mně, v mé vlastní kanceláři, seděl stařík v šedém nylonovém kabátě, velkých starých brýlích na předpis, šedých kalhotách, béžové košili a béžovém svetru. Sakra, v kolika letech se lidi stávají barvoslepými?

„Jsem starý, pane Drakeu,“ řekl. Jako by to nebylo naprosto očividné! „Jsem starý a moje žena mě děsí. Trpí demencí, víte?“

Nervózně poposedával na kraji židle a vypadal opravdu staře — tak na osmdesát. A taky vypadal chudě. Velmi chudě. Což nikdy není dobré znamení. Mé služby jsou drahé.

„Hm, dobrá,“ odpověděl jsem.

„Neděsí mě svou demencí,“ pokračoval. „Za to nemůže, bůh ji zehnej. Děsí mě to, čím byla, než onemocněla. Děsí mě to, protože ted'... ted' to nedokáže ovládat. Naším dítětem jsem o ní celý život lhal, ale ted'...“

„Ano?“

„Už ji nezvládnou krýt. Musel jsem svým vnoučatům zakázat návštěvy. Už to pro ně není bezpečné.“

„Chápu,“ řekl jsem, ačkoli jsem absolutně nechápal. „Jak, ehm, jak vám podle vás konkrétně můžu pomoci, pane Pagei?“

„No,“ odpověděl, „slyšel jsem, že jste... víte, nevím, jak tomu říkáte. Jako moje žena, myslím, akorát chlap. Na vašich dveřích stojí ‚Don Drake, hieromancer‘. Bohužel ale nevím, co to znamená. Něco jako čaroděj, je to tak?“

Ach. Je to tak, nebo ne? Ne, já, do prdele, nejsem čaroděj. Ve skutečnosti nejsem ani hieromancer. Ale propagovat se jako diabolista není zrovna nejlepší nápad. Kdybyste to náhodou nevěděli, diabolista, stručně řečeno, přivolává demony. Přivolává demony a posílá je zabíjet lidi. Za úplatek. Jistí lidé, samozřejmě ne zrovna ti hodní, jsou za to, že na někoho pošlete démona, ochotni zaplatit tučnej balík.

To je moje práce. Nebo spíš byla. Od té chvíle, co mi „odpustil sám anděl“, je to trochu komplikovanější. Ne, nevymýšlím si to, věřte mi. S povzdechem jsem si prohrábl vlasy. Potřebovaly by ostříhat. Ale to skoro pořád.

„Nejsem tak úplně čaroděj,“ odpověděl jsem. „Hele, opravdu nevím, jak bych vám mohl pomoci.“

„Hm,“ řekl.

Vypadal zdrceně, staře a opravdu velice vyděšeně. Nejsem moc dobročinný typ. Moje služby jsou drahé, jak už jsem řekl. A tohle tak jako tak běžně nedělám. Normálně lidem moc „nepomáhám“. Vždycky jsem se zaměřoval spíš na „zabíjení“ lidí. Jsem v podstatě